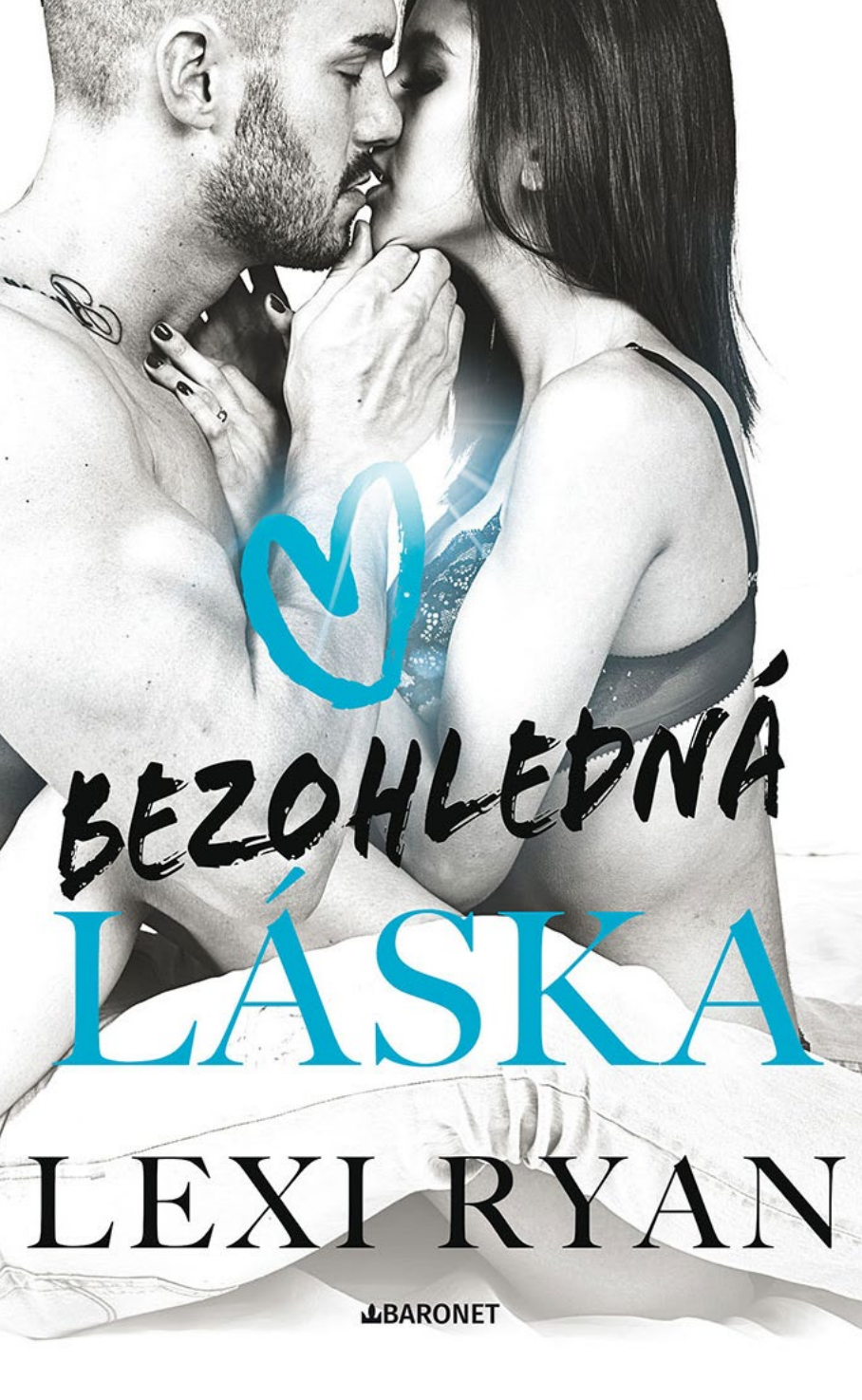

BEZOHLÉDNÁ

LÁSKA

LEXI RYAN

BARONET

Bezohledná láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Lexi Ryan
Bezohledná láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BEZOHLEDNÁ
LÁSKA

BEZOHLEDNÁ LÁSKA

Chlapci z Jackson Harbor 3

LEXI RYAN

 BARONET

*Věnováno Sam. Pro mou oblíbenou fanyнку,
která se stala mou drahou kamarádkou.
Jsem na tebe tak pyšná!*

PROLOG

Leví

*20. února
Před dvěma a půl lety...*

MÁM NEJRADŠÍ HLUČNÉ, přeplněné a trochu nebezpečné večírky – takové, kde můžu sbalit holku, kopnout do sebe pár panáků, najít temný kout a užívat si, jak je fajn být naživu.

Nejvíce lidí se na tomto večírku momentálně shromažďuje u martini baru. Falešný smích a hraná laskavost jsou ve vzduchu cítit jako jedovatý pach.

Jsem tu jen proto, že se to ode mě očekává. Podnik mé rodiny, Jackson Brews, tento malý luxusní charitativní večírek sponzoruje a já se tu musím ukázat.

„Ahoj.“ Pozdraví mě dlouhonohá brunetka a opře se o zeď vedle mě.

Zamžikám očima. To, že stojím v rohu, má svůj důvod – chci být jen pozorovatel, a ne účastník – a ani jsem ji neviděl přicházet. Na párty obvykle pozoruju ty největší kočky. Na párty podle svého gusta bych takovouhle holku dávno sledoval. Má upnuté šaty s velkým výstřihem, které obepínají každou křivku až k útlému

pasu a končí těsně nad koleny. Její smyslný úsměv je třešničkou na dortu. To, že jsem si jí nevšiml dřív, dokazuje, že mi z těch upjatých idiotů tady hnije mozek.

Napodobí můj postoj, opře se o zeď a drží pivo. *Pivo*. Ostatní ženy většinou pijí šampaňské a cosmopolitan. Už teď se mi líbí.

„Už ti někdo řekl, že jsi hezčí, když se usmíváš?“ zeptá se.

„Řeklas právě, že jsem *hezčí*, když se usmívám?“

„Jo.“ Zasměje se a pohodí vlasy. „To je moje nová specialita – krást chlapům trapný balicí hlášky, který na mě zkouší, a vypouštět je na ostatní, nic netušící chlapy.“

Povytáhnu obočí. „A teď po mně vyjíždíš a říkáš mi, že jsem *hezký*?“

„Ve skutečnosti se jen bavím.“ Zasměje se a její smích je tak lehký a bezstarostný, že sejme napětí z mých ramen. „Ale teď si přeju, abych řekla něco jinýho, protože ty jsi vlastně *hezký*. Víš, co by za to ženské daly, kdyby měly takový řasy?“

Zabručím. „Pořád nevím, jestli je to kompliment, nebo urážka.“

„Rozhodně to je kompliment.“ Přejede po mně pohledem. „Rozhodně.“

Zaúpím. Už mě vtahuje magnetické pole její přitažlivosti. „Dobře. Zkus teda jinou hlášku.“ Nemůžu odolat, ale měl bych.

„Jsi věřící?“

Zamračím se. „Co je to za hlášku?“

„Protože jsi odpovědí na všechny moje modlitby.“

Zachechtám se. „Do háje. To bylo hodně špatný.“

„A co tohle?“ Sklouzne pohledem dolů k mým botám a pak zpátky nahoru. „Tenhle outfit na tobě vypadá hrozně. Pojd'me ho z tebe někam sundat.“

„Vážně ti chlapi říkají takový kraviny?“

Napije se piva, rozhlídne se po davu a přikývne. „No jo. Většina kluků bere seznamování jako dárek, kterýho si holka má vážít. Jako kdybychom všechny tak zoufale prahly po pozornosti, že budeme vděčný i za poloviční snahu.“

„A přesto jsi tady a snažíš se získat moji pozornost.“

Pokrčí rameny. „Jen proto, že se na mě moje rande vykašlalo a ty jsi *evidentně* můj typ. Nemohla jsem odolat.“

Snažím se tu jednoduchou větu rozklíčovat. První část, její rande se na ni vykašlalo, což znamená, že je to zasraný idiot – na druhou stranu, většina chlapů je taková, když jde o krásné ženy, a tahle je nadmíru nádherná. A druhá část? „Proč říkáš, že jsem tvůj typ? Jak vypadá tvůj typ?“

„Vysoký, tmavý a špatný pro mě,“ prohodí vesele. „Nejvíc se mi líbí, když jsou pro mě *fakt* špatný.“

„Znáš mě dvě minuty, ale už víš, že jsem pro tebe špatný?“

„No jasně.“ Stejně jako předtím mi přejede pohledem po těle, ale tentokrát je za tím pohledem tolik intenzity, že mi stojí péro ještě dřív, než se mi ta holka stihne podívat do očí. „Máš takový ten temný a zádušný pohled. Jako kdybys byl příliš našťavaný na celý svět, než aby sis užíval maličkostí. Typický kretén.“ Přitiskne si dlaň na hrudník. „A nějak se stalo, že mě takoví kreténi přitahují. Posledních osm let svého života jsem je snad sbírala.“

„Sbíráš *kretény*. To je... zvláštní koníček.“

Beze studu se zazubí. Je to hodně sexy. „Očividně jsem v tom taky dobrá, když jsem na tomhle pitomém večírku sama, zatímco jsem tu měla být s klukem, o kterém jsem si myslela, že se mu líbím.“

„Odhadlas mě úplně špatně.“

„Že nejsi kretén nebo že nejsi našťvaný na celý svět?“

„Já nejsem...“ Sakra. Nejsem si jistý, jestli něco z toho můžu popřít. Mám svůj život zatraceně rád, ale rozhodně jsem si ve snaze žít ve velkém dopřál chovat se jako idiot. Na svět nejsem našťvaný pořád, jen občas kvůli nějakým věcem.

Směje se. „A taky si neumíš povídat s lidmi.“ Nakloní pivo a vypije ho. „Rozhodně můj typ.“ Ještě něco zamumlá a moc jí nerozumím, ale mám pocit, že řekla něco jako *Potřebuju lobotomii*.

„Ještě nikdy mě ženská neurazila tím, že bych ji přitahoval. Dobrá práce.“

„To je vzácný talent.“ Pokrčí rameny.

„Takže ten chlap, co se na tebe vykašlal... to byl taky tvůj typ?“

„Samozřejmě. Začínám si myslet, že nejde ani tak o typ jako o nějakou závislost. Jenže hodní kluci mě nudí, takže...“

O závislostech vím své – zejména o těch netradičních. Stejně jako tahle holka, i moje závislosti jsou zabalené do zážitku, a ne do prášku nebo pilulky. Jsem závislý na vzrušení. Takový ten nával, který je tak intenzivní, že dělám čím dál šílenější věci, jen abych ho dohnal. Ten druh závislosti, kvůli kterému děsíte i vlastní rodinu, zatímco se snažíte zůstat naživu. „Možná přišel čas na abstinenci.“

Našpulí pusku, opře se ramenem o zeď a zkoumá mě. Nepřišel jsem sem hledat někoho, kdo mi zahřeje postel, ale tahle žena mě dost pokouší.

„Ty tady nežiješ, ne?“ zeptám se.

„Jo, žiju.“

Nakloním hlavu na stranu. „Fakt?“ V Jackson Harbor bydlím celý život. Kdysi jsem věřil, že v tomhle

městě není nikdo, koho bych neznal, ale nebývám už tolik doma, takže asi neznám nové tváře.

„Jsem tu nová,“ oznámí, „a líbí se mi tady. Nebo líbilo, dokud se na mě nevykašlal ten idiot a nezkazil mi dokonalý start v dokonalém městě.“

Zvednu bradu. Teď už přesně chápu, proč s tímhle rozhovorem začala – chce, abych utišil její nejistotu. „Takže jsme zpátky u něj.“

Zaúpí. „Omlouvám se. To bylo laciný. Štve mě, že mi na tom záleží.“

„Je ten idiot tvůj přítel nebo jen...?“

„Přítel to zatím není. Nebo nevím. Nejsme tak noví, aby mě to neštvalo, ale dost noví na to, že by mě to nemělo štvát. Chtěl mě představit někomu, kdo mi chce nabídnout super práci a...“ Kousne se do rtu a podívá se mi do očí. „Myslela jsem, že se mu vážně líbím.“

„A budeš tu čekat, jestli se náhodou neukáže, nebo se odsud chystáš vypadnout?“ Sám si nejsem jistý, jestli to byla pozvánka, nebo jen otázka.

Ani ona ne. „To asi záleží na tobě. Když už znáš můj typ, zajímalo by mě, jaký je ten tvůj.“

„Nejsem si jistý, jestli nějaký mám.“ Ale mám a je jí ona.

„Každý má nějaký typ.“

„Proč mi to neřekneš, když si myslíš, že mě znáš.“

Pozorně si mě prohlíží, jako kdyby se mi pokoušela vidět do hlavy, a pak luskne prsty. „Ha! Už to mám. Jsi jeden z těch zlobivých kluků, co mají rádi hodný holky.“

Rozesměju se. „Myslíš?“

„No jo. Vsadím se, že jsi na panny. Dcery kazatelů. Vzrušuje tě představa, že je nikdo před tebou neměl. A rád je seznamuješ s věcmi, který ještě nepoznaly.“

Ušklíbnu se. „Věř mi, žena nemusí být panna, abych to udělal.“

„Taky jsi arogantní,“ řekne a její pohled spočine na mých ústech. „Vsadím se, že je máš ráda tichý. Holky, co čekají na rozkazy.“

„Tak to teda ne.“ Zasměju se. Jsem příliš sobecký na to, abych byl s nějakou zakřiknutou. Mám rád ženy, které se nebojí říct svůj názor, které to řeknou tak, jak to vidí, a klidně mi poví, že jsem vůl.

„Tak mluv,“ pobídne mě a přisune se blíž, „co chce chlap jako ty?“

Tebe. Na sobě. Pod sebou. Pokrčím rameny. „Ženu, která se směje, když je to vtipný, a ne když se to očekává, a která nebere život moc vážně.“ Otočím se, napodobím její postoj a opřu se ramenem o stěnu. Teď nás od sebe dělí jen pár centimetrů. Skloním hlavu a přiložím ústa k jejímu uchu. „Krásný ženy, který dávají přednost šukání před milováním a přesně vědí, co chtějí v posteli i mimo ni.“

Odtáhne se, aby se mi podívala do očí, a kousne se do spodního rtu.

„Nevíš o nějaké takové?“

„Možná. Povězte mi víc, pane Vysoký, Tmavý a Špatný.“

„Víš všechno, co potřebuješ.“ Znovu se skloním k jejímu uchu. „Jedinou otázkou zůstává: víš, co chceš? Jsi ten typ ženy, která tu bude celou noc stát a šukat mě očima a pak odejde domů sama? Nebo jsi ten typ, který se se mnou sejde na chodbě za kuchyní a nechá mě, abych jí ukázal, jak sprostý mám rád své ženy?“ Couvnu, abych jí viděl do tváře – do jejích široce otevřených očí a rtů – a najednou se místo odpočítávání minut, kdy můžu odejít, modlím, aby chtěla zůstat a zaměstnat mě na delší dobu, než jsem tu chtěl původně být.

„Vy jste se seznámili!“

Odtrhnu od té holky oči a podívám se na Coltona. *Skvělé načasování, kazišuku.* „Je od tebe hezký, že ses konečně ukázal, vole.“ Podívám se na hodinky. „Máš pětáctýřicet minut zpoždění.“

Colton mě probodne pohledem. „Musel jsem něco zařídit.“ Když se otočí k ní, už se tváří mile. „Promiň, že mi to tak trvalo.“

„*Dost ti to trvalo.*“ Založí si ruce. „Slíbils, že tu budeš.“

Usměje se. „A já tu jsem.“

To byl Colton, o kom mluvila?

„Jenže pozdě,“ poví.

Colton zvedne ruce na obranu. „Já vím. Je to neomluvitelný, ale jsem rád, že jste se vy dva seznámili.“ Přijde blíž a majetnický ji obejme kolem pasu. „Co si myslíš o Ellie, Levi?“

Ellie?

Vyměníme si s brunetkou pohled a ona ztěžka polkne. „Ty jsi ten jeho nejlepší kamarád?“ zeptá se. „Ty jsi Levi?“

Pomalu přikývnu. Můj chtíčem ucpaný mozek je skoro nefunkční. „Ty jsi ta holka, kvůli který se Colton chová jako zamilovaný puberták.“ To ona je ta, o které Colton už asi dva týdny žvaní. Ta, se kterou to myslí vážně – což je samo o sobě zázrak. *Do prdele.*

Ellie se na Coltona zamračí. „Už jsem se rozhodovala mezi tím, že se nechám Levim odvézt domů, nebo ho odtáhnou na záchodky.“

To mě přinutí znovu myslet a já rozpačitě zamrkám. Myslela to vážně, nebo si z Coltona jen utahuje?

Colton ji chytne, takže je na něm skoro nalepená. „Zaprvý, jsem tady, takže jsem se na tebe nevykašlal. A zadruhý, z tohotohle si nedělej legraci.“ Zvedne bra-

du mým směrem. „Levi je sice můj kamarád, ale stejně bych ho musel sundat, kdyby se snažil balit moji holku.“

„*Tvou holku?* Odkdy jsem tvoje holka?“ zeptá se.

„Oded’.“ Colton se na ni zazubí, nepochybně pod vlivem nějaké nekalé činnosti, kvůli které přišel pozdě. Kdyby se neukázal, dávno bychom se zabavili, ale to mu vůbec nedochází. Skloní hlavu, aby ji políbil na krk, a pak jí něco zašeptá do ucha. Když Ellie přikývne, Colton se culí jako malý kluk na Štědrý den. „Promiň, Levi. Na chvíli se vytratíme. Něco jsem svý holce slíbil a je na čase dokázat, že držím slovo.“

Ellie jsem právě poznal, takže by mi rozhodně nemělo vadit, že se na Coltona dívá, jako kdyby stvořil vesmír. A Colton je můj nejlepší kamarád, takže bych tu rozhodně neměl stát a představovat si, jak bych mu Ellie mohl přebrat. Přesto jsem tady a přeju si, abych ji poznal první. „Užijte si večer,“ donutím se říct. Jako bych takové ženy potkával pořád. Jako kdyby mi vůbec nevadilo, že teď je Ellie mimo dosah.

„To užijeme,“ prohodí Colton. Pak už míří ke dveřím a Ellie drží za ruku.

Ellie mi zamává na rozloučenou a já nemůžu dělat nic jiného než se koukat, jak odcházejí. Má ráda zlobivé kluky, jasně. Jediný chlap v okolí, který je pro ni horší než já, je Colton.

ČÁST I.

SOUČASNOST

KAPITOLA JEDNA

Leví

Neděle 9. září

„KDE JE?“

Sestřička mi přiloží ruce na hrudník, než se kolem ní stihnu protáhnout. „Teď ji nemůžete vidět.“

„Co se stalo? Bude v pořádku?“ *Kde je kurva Colton? Do jakých problémů ji to dostal? Proč tam nebyl, aby ji ochránil?*

„Uklidněte se, pane. Teď nemůžete nic dělat.“

„Prosím, pusťte mě tam.“

V očích zdravotní sestry se zračí soucit. „Je mi to líto.“ Je asi o třicet centimetrů menší než já a váží tak padesát kilo i s postelí. Mohl bych se přes ni dostat, ale obávám se, že ochranka nemocnice by k tomu měla co říct.

„Leví.“ Navzdory panice za sebou poznám známý hlas. Teagan mě chytne za rameno. Má na sobě svou nemocniční uniformu. Oči má oteklé a řasenkou rozmazanou a nos má celý červený.

„Vidělas ji?“ zeptám se. Od chvíle, kdy mi zavolali, se ve mně všechno zlomilo a je to slyšet na mém hlase.

Zavrtí hlavou. „Pracovala jsem nahoře, když jsem se to dozvěděla.“

Zapomenu na sestru z pohotovosti, která mi od příjezdu nic neřekla, a soustředím veškerou pozornost na Teagan. „Co se stalo?“

Teagan mě vyvede z jednotky na chodbu u výtahů. „Zatím nic nevíme. Lékaři dělají pro Ellie všechno, co můžou, ale má před sebou velký boj.“

„Ale bude v pořádku, ne? Ted' jí pomáhají.“ Už jen ten výraz v Teaganině tváři – bolest v srdci a lítost – ve mně vyvolává chuť praštit pěstí do zdi. „Mýlíš se,“ zašeptám. „Bude v pořádku. Musí být.“

„Doufám.“ Její hlas se zachvěje a slovo *doufám* zdůrazní. Jako by to bylo potřeba. „Carter říkal, že její dům vypadá, jako by ho někdo vyraboval.“ Zavrtí hlavou. „Má štěstí, že je naživu, Levi.“

Mrknu na ni. „Nechápu. Kdo to udělal?“

„Nevíme. A zrovna ted'...“ Smutek v její tváři mi řekne mnohem víc.

„Co mi to nechceš povědět?“

Ušklíbne se a uhne pohledem. „Dítě. Ellie museli na místě oživovat a dítě bylo v hrozném stresu. Ellie ztráceli. Snažili se zachránit oba, ale...“

Dítě. Ta slova mě zasáhnou jako demoliční koule. Dítě, které se bála mít, ale byla odhodlaná ho chránit. Dítě, kvůli kterému mě odstrčila a dala Coltonovi další šanci, kterou si nezasloužil. Bude zničená. Jestli ji nezabije to napadení, zabije ji ta zpráva.

„Není při vědomí. Musíme to brát postupně,“ poví Teagan. „Hodinu po hodině, minutu po minutě. Lékaři dělají, co můžou, aby ji stabilizovali. A detektiv...“ Její pohled se přesune nad mé rameno a já ho následuju, abych viděl chodbou k nám kráčet vysokého, klidného muže. Znáám Bena Huxleyho léta, ov-

šem teď se mi při pohledu na něj sevře žaludek. *Co se to děje?*

„Co tady dělá?“ zašeptám. „Proč není venku a nehlédá toho, kdo to udělal?“

Teagan odvrátí pohled. „Snaží se najít Coltona.“

„Aha. A ten tu sakra není proč?“

„Já nevím.“ Teagan přivře oči. „Ovšem obávám se, že si myslí, že to udělal právě Colton.“

Ne. Zavrtím hlavou a obrátím pozornost k detektivovi na konci chodby. „Colton je parchant a vůl, ale Ellie by neublížil. Tohle by neudělal.“

Teagan mi stiskne paži. „Promluv si s detektivem. Nejlepší Ellie teď pomůžeš, když Benovi řekneš všechno, co víš.“

Ben zvedne bradu. „Můžeme si promluvit v jídelně. Nemusíme nikam chodit.“

Naposledy se bezmocně ohlédnu přes rameno na jednotku intenzivní péče a pak přikývnu. Nerad odcházím, ale postávat tu mě přivádí k šílenství. „Jistě.“

Teagan mi stiskne ruku. „Zavolám, jakmile se něco dozvím. Slibuju.“

„Díky.“ Otočím se k detektivovi a podám mu ruku. „Kéž bych mohl říct, že vás rád vidím, Huxley. Ale vzhledem k okolnostem . . .“

Potřeseme si. „To samý,“ zamumlá. „Můžu vám koupit kafe?“

Přikývnu a sejďeme po schodech do jídelny. Prostor je v podstatě utilitární, s dlouhými stoly a lavicemi nalevo od bufetu, a na tuhle hodinu je tu až moc světla.

Ben mi podá kelímek na kávu ze samoobslužného pultu a pak obslouží sebe. „Kdy jste sem dorazil?“

„Před pár minutami.“ Naplním si kelímek ze zásobníku označeného jako *obyčejná káva*. Potřebuju teď něco silného, tohle však vypadá jako obarvená voda.

„To jste tu byl rychle,“ podotkne.

„K Ellie vyslali Carterovu jednotku.“ Ben je obeznámen s bratrovou pozicí u hasičského sboru v Jackson Harbor, takže mu to nemusím vysvětlovat. „Zavolal mi, jakmile ji přivezli sem.“

Ben zaplatí za obě kávy a já ho následuju ke stolu v zadním rohu. Když se posadíme, vyndá malý diktafon. „Nebude vám vadit, že si tenhle rozhovor nahraju?“

Zmateně zamrkám. „Neměl bych mít právníka nebo tak něco?“

Povytáhne obočí. „Potřebujete ho?“

Zavrtím hlavou a mávnu na diktafon. „To je jedno. Nahrajte si, co potřebujete.“

„Jste si se slečnou Courdreyovou blízcí?“

„Teď budete dělat, že o mém životě nic nevíte?“

Mávne na diktafon. „Pro záznam?“

Dlouze se nadechnu. Z hrnku stoupá pára a já sleduju, jak její spirály mizí ve vzduchu.

„A její snoubenec Colton McKinley – s tím jste si taky blízký?“

Snoubenec. To slovo mě vždycky zasáhne. Klidně mohla vzít diamant a vrazit mi ho do srdce.

Jestli jsme si s Coltonem blízcí? Kdysi byl jako můj bratr. Vyrůstali jsme spolu. Všechno jsme dělali společně. Dokonce ani ty roky, kdy žil na Floridě, nás nerozdělily. To by zvládl jen Colton sám. Ta jeho idiotská rozhodnutí. Jeho špatné priority. Jeho drogy. „Jsme přátelé celý život.“

„Colton je trochu temperamentní, co?“

Zvednu k Benovi oči. On Coltona *zná*. A zná i odpověď na tuto otázku. „On by jí to neudělal. Ani v ten nejhorší den.“

„Možná mu ruplo v bedně.“

Zavrtím hlavou, přestože mi v útrokách hlodají pochybnosti, když si vzpomenu na tu noc, kdy se Ellie objevila v Jackson Brews a po tváři jí tekla krev. Tu noc jsem si vážně myslel, že byl Colton pod vlivem a praštil ji. Ztěžka polknu. „Ani v jeho nejhorší den.“

„Ani kdyby zjistil, že jste s jeho snoubenkou spal?“

Otevřu ústa, abych to popřel, ale když si všimnu Benovy ostré čelisti, zase je zavřu. „Nikdy ho nepodvedla.“

„Myslíte, že to viděl takhle?“

„On. To. Neudělal.“

Ben se předkloní, podepře si bradu pěstí a čeká.

„Tohle by neudělal,“ zašeptám. A vím, že to zní, jako bych se snažil přesvědčit hlavně sám sebe.

Když se Ethan objeví v čekárně, tváří se stoicky. Můj bratr je lékařem už léta, ale protože v nemocnici netrávím moc času, nejsem zvyklý ho vídat v lékařské uniformě. Něco na tom, že vypadá tak oficiálně, mi napovídá, že tahle noční mûra je skutečná.

„Je v pořádku?“ Hlas se mi zlomí.

„Je stabilizovaná.“ Pousměje se a odvrátí pohled.

„Kde je Colton?“

„To je otázka za milion dolarů.“ Zavrtím hlavou.

„To nikdo neví. Nezvedá telefon ani neodpovídá na zprávy.“

„Je tu někde Ava?“ zeptá se a má na mysli Elliinu nejlepší kamarádku a Coltonovu sestru.

Ava McKinleyová se už hodinu prochází po chodbách a občas se objeví, aby zkontrolovala, jestli se něco neděje. Vyjde zpoza rohu a jde přímo k Ethanovi.

„Je v pořádku?“

Bratr si prohrábne vlasy a zavrtí hlavou. „Na to je ještě brzy.“

Ava si přiloží roztřesenou ruku k ústům a já se cítím... hrozně otupěle. Coltonovi právě zemřelo dítě, a on tu ani není, aby Ellie obejmul.

„Máš kontakt na její rodinu?“ zeptá se Ethan. „Na její matku, sourozence...“

„Nemám,“ poví Ava, „ale vím, jak to zjistit. Budu je kontaktovat.“

„Dobře. Radši ať přijedou rychle.“

Chytnu bratra za ruku. „Co tím chceš říct?“

Ethan vypadá mrtvolně unavený, ale co je horší, nevidím v jeho očích naději, kterou teď tak zoufale potřebuju. „Má otok na mozek, takže ji budou muset uvést do umělého spánku.“

„Cože?“

Ava si zakryje ústa. „Panebože.“

„Chci ji vidět,“ prohlásím.

Ethan zavrtí hlavou. „Levi, no tak. Víš, že to nejde.“

„Jdi do prdele, Ethane. Pusť mě tam.“

„Nikdo ji teď nemůže vidět,“ pronese neoblomně. „Měl bys jít domů. Tady jí stejně nepomůžeš.“

Svezu se do židle v čekárně a probodnu svého bratra pohledem. „Nikam nejdu.“

Zavrtí hlavou. „Jak chceš.“ Pak požádá Avu: „Kontaktuj teda tu její rodinu.“

Ava přikývne a oba sledujeme, jak Ethan odchází. Když odejde, Ava se na mě otočí. „Nemáš zítra – dneska – závod v Indianapolis?“ Podívá se na hodinky. „Neměl bys už být na cestě?“

Zavrtím hlavou. „Nikam nejdu.“

Přikývne a já vím, že mi rozumí. Ani Ava by teď Ellie neopustila. Promnu si uzlíky v zátylku, kde se mi nahromadilo nejvíc napětí. *Kde je kurva Colton?*

KAPITOLA DVĚ

Leví

***Sobota 20. října
O šest týdnů později...***

PŘIJEDU KE DVOUPATROVÉMU cihlovému domu a vypnu motor. Ava se natáhne přes středovou konzoli a stiskne mi ruku.

Cesta do severní Indiany probíhala mlčky, oba jsme byli ponoření do vlastních myšlenek. Těšíme se na to, že Ellie zase uvidíme, ale taky nás bolí, že se musíme ukázat neohlášeně, abychom vůbec dostali šanci.

Ava si nepřítomně pohladí břicho. Je teprve ve třetím měsíci, ale nemůže si přestat sahat na břicho, jako by potřebovala nějaké ujištění, že tam to dítě stále je. Ani se jí nedivím po tom všem, co za poslední dva měsíce zažila. „Jestli nás nebude chtít vidět, tak prostě odjedeme,“ poví.

Cívím na ten zchátralý dům s přístavbou. Trávník přerůstá a na záhonech kolem dveří je víc plevelu než květin. Jsem si docela jistý, že kdyby nás Ellie chtěla vidět, brala by nám telefony.

Když jsem ji viděl naposledy, převáželi ji z malé nemocnice v Jackson Harbor do nemocnice Northwestern Memorial v Chicagu. Byla stále v bezvědomí, stále v umělém spánku, stále napojená na půl tuctu přístrojů, které kolem ní bzučely a pípaly. Jakmile si její sestra uvědomila, že jsem Coltonův kamarád, naštvála se a trvala na tom, abych odešel, a vyhrožovala, že pokud se vrátím, zavolá policii.

Volal jsem Ellie od chvíle, co ji propustili a odvezli do jejího rodinného domu v Dyeru ve státě Indiana, ale každý hovor byl přesměrován do hlasové schránky. Psal jsem jí, ale nikdy neodpověděla. Dokonce jsem se přihlásil na účet na Facebooku, který jinak zanedbávám, a poslal jí zprávu. Ovšem ať zírám na displej jakkoli dlouho a čekám, že se objeví malá modrá fajfka „přijato“, neobjeví se. Ani bych nevěděl, že ji propustili, kdyby Teagan neporušila lékařské tajemství, aby to zjistila.

„Jsi připravená?“ zeptám se.

Ava pokrčí rameny a podívá se k domu. Od té doby, co jsme zjistili, že je Ellie doma a zotavuje se, ji v duchu proklínám. Copak nechápe, že Ava taky o něco přišla? Že Ava taky truchlí? Copak nechápe, že by se teď měla opírat o své kamarády a neodstrkovat nás?

To mě tak moc nenávidí?

„Pojďme na to.“ Vylezu z auta a pospíchám k Avě, abych jí otevřel dveře a pomohl vystoupit. Podle toho, jak se Ava objímá kolem těla, byste si mysleli, že má namířeno do domu hrůzy, a ne do domu nejlepší kamarádky.

Zazvoním. V okně vedle dveří se objeví malý pes a vztekle štěká, zatímco slyším kroky.

„Ticho,“ křikne žena. „Mazej do pelechu.“

Pes na nás naposledy zavrčí a pak odběhne pryč.

Žena otevře dveře jen na pár centimetrů a zamračí se na nás. „Můžu vám pomoci?“

„Je Ellie doma?“ zeptám se.

Ava nabízí kytici, kterou jsme koupili v supermarketu za rohem. „Jsme její přátelé a chtěli bychom ji vidět.“

Žena na Avu přimhouří oči, pak se podívá na mě a zavrtí hlavou. „Poznávám vás dva z jejích fotek.“

„Tohle je Levi,“ poví Ava, „a já jsem Ava.“

„Ava *McKinleyová*,“ podotkne žena. Semkne rty. „*Coltonova* sestra.“

Ava se na mě prosebně podívá a pak přikývne. „Ano, to je pravda.“

„Nejsme tu kvůli Coltonovi,“ pronesu. Nechce nás Ellie vidět, nebo si ta žena myslí, že ji před námi musí chránit? „Jsme kamarádi Ellie.“

Přivře dveře na centimetr, takže nevidím víc než kousek jejího obličeje. „A já jsem její matka. Vy jste jí ublížili a já nedovolím, aby se to opakovalo.“

„Neublížili jsme jí,“ opáčí Ava.

„Mami? Kdo tam je?“

Když Ellie zaslechnu, nejradši bych se protlačil dovnitř, Ava mě však chytne za paži, aby mě zarazila.

„Nikdo důležitý,“ odpoví její matka. A zabouchne nám dveře před nosem.

KAPITOLA TŘI

Ellie

Z VRCHU SCHODIŠTĚ SLEDUJU, jak máma zavírá vchodové dveře.

„Kdo to byl?“ zeptám se, aniž bych sešla dolů. Nemám ráda cizí lidi. Nebo nečekané návštěvy.

Máma vyleze po schodech a usměje se na mě. Tmavé vlasy má stažené do culíku a v obličeji se jí zračí starost. Znovu přemýšlím, co se stalo s mou bezstarostnou matkou s širokým úsměvem a veselým smíchem. A kdy se to stalo? Když jsem poslední tři roky žila v Jackson Harbor? Nebo po tom „incidentu“, jak tomu říkají? Nebo po tom, co jí zavolali z nemocnice v Michiganu, kde jsem ležela bezmocná, zbitá do modra a v uměle navozeném spánku, zatímco čekali, až ustoupí otok na mozků?

„Nikdo,“ poví. „Nikdo to nebyl.“ Přistoupí ke mně, odhrne mi vlasy a prohlíží si mě. „Jak ti dneska je?“

Pokrčím rameny. „Dobře.“ Pravda je, že jsem unavená a všechno mě stojí víc úsilí, než by mělo. Třikrát týdně chodím na fyzioterapii, kde se mi snaží vrátit sílu, kterou jsem ztratila, když jsem ležela na nemocničním lůžku. „Kdo byl u těch dveří?“

Tváří se napjatě. „Coltonovi přátelé.“

Ztuhnu a strachem se mi smrští všechny svaly v těle.

„Neboj. Poslala jsem je pryč.“ Stiskne mi rameno a zavrtí hlavou. Poznávám výraz v jejích očích. Proměnila se v zuřivou medvědí mámu, která chodí se zdviženými tlapami od chvíle, co mě propustili. „Jsi v bezpečí, El. Slibuju.“

V očích mě štípou slzy. „Co myslíš, že chtěli?“

Máma mě obejmě. „Dýchej, zlatíčko. Jsou pryč, ale nemyslím si, že ti přišli ublížit.“

Kousnu se do spodního rtu. „To nevíš.“ Co když si přišli prohlédnout dům, aby naplánovali, jak se sem později vloupají? Co když jsou v kontaktu s Coltonem a řeknou mu, kde mě najde?

Moje obavy jsou iracionální a já to vím. Kdyby mě Colton hledal, neprohledal by nejdřív dům mé matky? Ale nemůžu se zbavit hrůzy, která se mě zmocní, když si vzpomenu na život v Jackson Harbor.

„Na tom nezáleží. Poslala jsem je pryč.“

Přikývnu. „Děkuju.“ Víím, že znám jako slaboch, nicméně v této jediné oblasti jsem si to dovolila.

„Udělám oběd,“ řekne. „Přijď dolů, až se ti bude chtít.“

Přikývnu; vděčná, že se můžu vrátit do bezpečí svého dětského pokoje.

Už dva týdny se doma snažím vyrovnat s tím, co mi všichni říkají: že si nepamatuju tři roky svého života. Lékaři očekávají, že se většina vzpomínek vrátí sama, já jsem však zatím neviděla ani střípek.

A nejsem si jistá, že chci.

Dřív jsem si představovala, že retrográdní amnézie je jako pohled na fotku, která je místy začerněná. Místo toho je to spíš, jako by tu fotku někdo ořízl a já ani netušila, že kus chybí. Kdyby mi to nikdo neřekl, ani bych nepoznala, že si nepamatuju tři roky.

Mám tolik otázek týkajících se let, jež si nepamatuju. Prožila jsem celý život ve městě, a o ničem z toho nevím. Prý jsem měla dům, práci a *snoubence*. Někdy mi to všechno připadá jako promyšlený vtip. Jak jsem mohla plánovat svatbu s mužem, o němž ani nevím, že jsem ho potkala? Naposledy si vzpomínám, že jsem pracovala pro obchodníka s uměním a cestovala po světě. Moje práce byla vším a moje budoucnost vypadala zářivě.

Ale něco se během těch let změnilo. Když mě našli v bezvědomí a sotva dýchající na podlaze v obývacím pokoji, byla jsem jiný člověk. Byla jsem ne moc úspěšná realitní makléřka, která vyměnila okázalý život plný umění za hromadu dluhů, a byla jsem zasnoubená s narkomanem, který mě málem umlátí k smrti. Kdy se můj život tak drasticky změnil?

Mám tolik otázek ohledně místa, kde jsem prý žila, a života, který jsem tam prožila, ale nechci s tím mít nic společného. Dostala jsem druhou šanci a nehodlám ji zničit tím, že budu pronásledovat duchy života, kteří mě málem zabili.

Přistoupím k oknu a zamračím se, když vidím, že před domem parkuje modrý mustang. O dveře na straně spolujezdce se opírá krásná brunetka a před ní stojí muž se širokými rameny. To jsou ti, kteří si se mnou přišli promluvit? Žena je štíhlá – ne křehká, ale štíhlá jako baletka. Objímá se rukama a na tvářích se jí na slunci lesknou mokré skvrny.

Muž skloní hlavu a políbí ji na temeno. Jsou spolu? Nebo sourozenci? Nedokážu to určit, ona je však očividně rozrušená a on se ji snaží utěšit.

Coltonovi přátelé. Nevypadají jako drogově závislí, ale dá se to takhle poznat?

Žena zvedne hlavu a zahlédne mě v okně. Otevře

ústa, jako by lapala po dechu, nebo možná jako bych jí ublížila – jako by jí pohled na mě bolel. Jak je spojená s mužem, kterého jsem si měla vzít?

Muž se otočí a sleduje její pohled. Když se mi podívá do očí, z intenzity jeho výrazu je mi úzko. Přiložím si ruku na hrudník, jako by mi moje rozbušené srdce dokázalo poskytnout odpovědi, kterých se tak bojím.

„Dávají *Mladé a neklidné*, zlato,“ zavolá máma z kuchyně. „Nechceš se se mnou koukat, zatímco dělám oběd?“

„Hned tam budu,“ odpovím, ale nemůžu odtrhnout oči od toho muže.

Přitiskne si pěst na hrudník a já přemýšlím, jestli to cítí taky – to nepochopitelné volání. Je nádherný. Tmavé vlasy a krátce zastřižené vousy. Odtud vypadají jeho oči skoro černě, ale zajímalo by mě, jaké jsou zblízka. Znají ty oči moje tajemství? Ví, co se té noci stalo? Nebo proč jsem se zamilovala do tak špatného muže?

Vytáhne z kapsy mobil, vytočí číslo a dívá se na mě, když si ho přikládá k uchu. Pak ho dá pryč a trochu s ním zatřese. *Zavolej mi*. Ta slova má na rtech. Vyřčená nebo nevyřčená, nevím. Ale cítím je. Pak říká něco jiného. *Chybíš mi*.

Vážně to řekl? Netuším.

To nedává smysl. Toho muže neznám. Víím, že to není Colton. Ne Colton, který mě málem zabil, ale jeho kamarád. Je to někdo z Jackson Harbor, kdo mě prosí, abych mu zavolala, a říká mi, že mu *chybím*.

Chybím mu jako kamarádka, nebo něco víc? Nemůže to být víc, když jsem si měla vzít Coltona, tak proč mám z toho takový zvláštní pocit? Proč se na mě dívá, jako by nejradši zbořil stěny tohoto domu, aby

se ke mně dostal? Ví, že si nic nepamatuju? Ví, že jsem málem zemřela?

Ví, o co všechno jsem přišla?

Položím si ruku na břicho – na lůno, které nosilo dítě, jež nikdy nepotkám, na místo, které selhalo v ochraně jediného střípku starého života, jehož jsem se chtěla držet.

Muž se otočí a otevře dveře auta své spolujezdkyni a mně přeběhne mráz po zádech. Obejde vůz a nastoupí.

Když se auto rozjede, otevřu horní zásuvku komody a vytáhnu mobil. Čekají tam na mě odpovědi? Zprávy ze života, který není ničím jiným než jen příznakem mých nynějších dní? S roztřesenýma rukama civím na černý displej, nedokážu se však přinutit, abych telefon zapnula.

KAPITOLA ČTYŘI

Leví

„JE TO MOJE CHYBA.“ Ava se sveze do gauče v domku, který jsme si na noc pronajali.

„Nemůžeš se obviňovat. Není to tvoje vina.“ Chodím sem a tam po uklizeném obývacím pokoji a nejradši bych hned odjel. Ellie je v bezpečí. Na ničem jiném nezáleží. Je naživu a je v bezpečí. *A nechce se mnou mluvit.*

„Pokud jí to udělal Colton, tak můžu.“

Zavrtím hlavou. „Tomu přece nevěříš?“

„Nechci,“ zašeptá. „Ale kde teda je?“

Tolik podělaných otázek. Kde je Colton? Co se stalo s jeho otcem? Kdo se pokusil zabít Ellie a proč? K čertu – navzdory tomu, co si policie myslí, na žádné z těch otázek kromě té poslední nezáleží. Nedokážu si představit, že by Ellie stále mohla být v nebezpečí.

Alespoň jsem ji viděl na vlastní oči – i když přes zaprášené okno. Ale nemůžu přestat myslet na ten její zmatený výraz, když se na mě dívala. Jako by nechápala, proč tam jsem. Jako kdyby mě ani nepoznávala.

Zastavím se a otočím se na bratrovu snoubenku. „Měli bychom odjet. Jedme domů. Stejně nás tu nechce.“

„Ještě ne.“ Ava zavrtí hlavou a vytáhne z kabelky mobil. Poznám, že se snaží dovolat Ellie. Kdyby volala Jakeovi, tvářila by se sebejistě. Vědět, že vás vaše kamarádka neustále odstrkuje, bolí. Zavrtí hlavou a telefonát ukončí. „Hlasová schránka.“

„Třeba nemá mobil.“

„Ben říkal, že ho policie vrátila její sestře. Má ho.“

Prohrábnu si vlasy. Jsem pekelně nervózní a potřebuju odsud vypadnout. Chci na to tlačit, ale Ava vypadá vyčerpaně. Kývnu směrem k ložnici. „Běž si lehnout. Já si zajdu na skleničku.“ Zamrká a spustí se jí slzy. Vytáhnu ji na nohy a obejmu ji. „Vyřešíme to, švagrová. Slibuju.“

Rozesměje se. „Řekls mi švagrová?“

„No brzy budeš. Už jen týden.“ Couvnu a založím si ruce na prsou. „A teď si běž odpočinout, než mi brácha dá přes hubu, protože se špatně starám o jeho dva nejoblíbenější lidi.“

Ava si položí ruku na břicho a přikývne. „Díky, Levi.“

„Za co?“

Pokrčí rameny. „Za tuhle cestu. Za to, že zůstaneme přes noc, když vím, že chceš jet domů.“ Její hlas je prosycený slzami a Ava se podívá k zemi. „Za to, že věříš mému bratrovi, když ostatní lidi ne.“

Z té poslední části se mi sevře žaludek. Vidím to tak, že Colton je buď vinný něčím nepochopitelným a skrývá se, nebo je nevinný a mrtvý. Ani jeden z těchto scénářů se mi nelíbí a nemám zájem o nich diskutovat s jeho ochrannou starší sestrou. „Odpočiň si,“ řeknu. „Přinesu ti nějakou večeři.“

„Díky.“ Ava zmizí v ložnici a kabelku nechá na pohovce.

Počkám, až se zavřou dveře, a pak kabelku otevřu. Vytáhnu obálku s Elliiným jménem. Nevěřím, že by jí tu obálku její rodina předala, ale dost jsem pátral na jejích sociálních sítích, abych zjistil, kam ráda chodila, když přijela do rodného města. Pokud nemůžu důvěřovat její rodině, předám tu pozvánku baristovi v kavárně, kterou snad Ellie stále navštěvuje.

KAPITOLA PĚT

Ellie

„JAK SPÍTE?“ zeptá se doktorka Cummingsová a jemně se usměje. Byla mou lékařkou už na střední škole, a když mě převezli domů, opět mě vzala do péče. V její ordinaci jsou v každé místnosti pohovky a lampy, tudíž se zde pacienti cítí útulněji než v typické běžové ordinaci s nepříjemným osvětlením.

„Je to trochu lepší,“ povím. „Ale ne skvělý.“

„Prášky na bolest existují z nějakého důvodu.“

Zavrtím hlavou. „Nepotřebuju je.“ Lékům jsem se bránila od chvíle, kdy jsem byla dostatečně při smyslech. Zpočátku jsem nevěděla, proč se mi ty léky tak příčí, ale cosi uvnitř mi říkalo, že jsou nebezpečné. Měla jsem k těm lahvičkám odpor pokaždé, když mi je s sebou dali domů. Teď si myslím, že se jen ozýval střípek z mé tajemné minulosti. Colton byl prý na léčích na bolest závislý. To tvrdí ostatní.

„A co ty noční můry?“

Ošiju se. Nerada na to myslím. Ty noční můry jsou násilné a náhodné a cítím se kvůli nim zmatená a bezmocná. „Nejsou tak hrozný.“

„Ellie, musíte spát.“ Doktorka ťuká do klávesnice

a kroutí hlavou. „Pošlu vám do lékárny recept na léky proti úzkosti a na spaní.“ Než stihnu promluvit, zarází mě rukou. „Vím, že je nechcete brát, ale prožila jste něco velice traumatického. Pokud je nechcete používat na nic jiného, berte je aspoň proto, aby vám pomohly usnout.“

„Popřemýšlím o tom.“ Na chvíli se odmlčím a bojuju se studem, který cítím pokaždé, když se chci na tohle zeptat. „A co moje paměť? Je normální, že se mi pořád nevrátily vzpomínky?“

Matka a sestra se mě snaží před mým předešlým životem chránit. Než se u nás objevil ten muž, byla jsem za to vděčná. Měla jsem otázky, ale nebyla jsem si jistá, jestli chci znát odpovědi. Když před několika hodinami odjel, hned jsem si připadala jako květina uzavřená pod skleněným poklopem – udušená a uvězněná. Nedokážu vysvětlit, co se ve mně změnilo, že si chci najednou vzpomenout. Předtím se zdálo, že jsou ty vzpomínky nebezpečné. Nyní mě ta nevědomost dusí.

„V takových případech neexistuje žádná norma, Ellie. Každý je jiný. Vzpomněla jste si na něco od té doby, co jsme spolu minulý týden mluvily?“

Odvrátím pohled. Tohle je teprve druhá návštěva od mého propuštění z nemocnice, ale už je začínám nenávidět. Připadá mi to jako zkouška, kterou jsem nezvládla. Mám bolesti. Nemůžu spát. Chybí mi vzpomínky. „Zatím ne.“

Doktorka chvíli zaváhá. Nenávidím ten soucit v jejích očích. „To je v pořádku. Tyhle věci vyžadují čas. Stejně vás chci poslat k psychiatrovi. Chcete chodit k někomu tady, nebo budete chtít někoho v Jackson Harbor, až se tam vrátíte?“

Ztuhnu. „Proč bych se tam měla vracet?“

„Máte tam práci, přátele, celý život?“ Zkoumá mě. „Kdybyste se tam vrátila – třeba s někým po boku, komu důvěřujete – mohlo by to vyvolat nějaké vzpomínky. To se občas stává.“

„Mám si vzpomenout na život s narkomanem, který mě zbouchl a málem zabil?“ Včera jsem ještě nechtěla. Ale nyní? Ignorance mě nejspíš neochrání a držet se jí ze strachu není žádný život.

„Nebud'te na sebe tak přísná.“ Soucitně nakloní hlavu, jak to dělá každý od chvíle, co jsem se probudila. Nesnáším to. „Násilníci umí velmi dobře skrývat svou pravou tvář, dokud není příliš pozdě.“

Zavrtím hlavou. „Sice chci znát odpovědi, ale nechci se tam vracet, abych je našla.“

„To je pochopitelné.“ Přikývne a vrátí se k počítači. „Zkusím vás spojit s kolegou v Chicagu.“

„Děkuju,“ zašeptám. Možná se mi podaří přemluvit sestru, aby mě doprovodila. Nebo bych se mohla odvážit jet sama. Chodila jsem v Chicagu na vysokou a bylo to moje nejoblíbenější místo na světě. Když pojedu sama, mohlo by mě to posílit. Proto trvám na tom, že na návštěvy u lékaře a na rehabilitace chodím sama bez mámy, přestože ona by radši byla se mnou. Každý den je pro mě příležitostí, jak čelit strachu. Moje sestra mi po propuštění z nemocnice přivezla domů auto, takže není důvod, aby mě po městě vozily, jako kdybych byla malá a neuměla řídit.

„Mezitím,“ dodá doktorka Cummingsová, „k sobě buďte shovívavá a užívejte léky, kdykoli bude třeba.“ Uzavře návštěvu, připomene mi, abych si vyzvedla recepty, a poví mi, že její personál zavolá mé mamce kvůli informacím o doporučení.

Když odejdu, zastavím se v lékárně pro léky, ale ještě nejsou připravené, takže se vydám do pivnice,

kam jsem často chodila, když jsem přijela domů z vysoké.

Když přecházím ulici, vidím na parkovišti jižně od podniku zaparkovaný mustang. Přestanou mi fungovat nohy. Není to to auto, které bylo dneska u nás?

Téměř se otočím. Můžu počkat v autě nebo prostě jít domů a na léky počkat tam.

Ale vzpomenu si na výraz toho muže – *chybíš mi* – a už nejde o to, jestli mám dost odvahy jít dovnitř. Chci tam jít.

Všimnu si ho, jakmile otevřu dveře. S těmi velkými rameny a potetovanou levou paží ho nelze přehlédnout. V ruce drží poloprázdné pivo a vedle sebe má tašku s donáškou jídla. Poslala ho jeho přítelkyně pro večeři? Zůstávají tu přes noc?

Překvapí mě, když se přistihnu, že vykročím jeho směrem. Co mu asi tak řeknu? Jak se s ním začnu bavit? *Jak se máš? Ty mě znáš? Můžeš mi říct, co se stalo?*

Co když se máma mylí a on mi chce ublížit? Aby dokončil, co Colton McKinley začal?

Ta otázka mi hned vyprchá z mysli. Už dva týdny jsem venku z nemocnice a odkládám cestu do Jackson Harbor, abych si odvezla věci, protože se bojím toho, co si nepamatuju. Přesto jsem tady a rozvážně kráčím k muži, který byl nejspíš součástí mého života. Ale ten muž mi nechce ublížit. Cítím to stejně jistě jako tlukot svého srdce. Naopak, ten neustálý strach, v němž nyní žiju, mě k tomu muži táhne. On mě chce chránit. Věřím tomu. *Vím to.*

Nathan, můj starý kamarád ze střední školy, má dneska směnu za barem, a když si mě všimne, zavolá na mě: „Ellie!“

„Ahoj, Nate!“

Tmavovlasý muž se otočí a intenzita v jeho očích mě zasáhne mnohem víc, než tomu bylo ráno. Jako kdybych skočila placáka do ledového bazénu. „El?“ Jeho hlas je něžný a dojíká mě a cosi ve mně spustí.

„Ani nevíš, jak moc tě chci právě teď políbit.“

Ta slova se z mojí mysli během okamžiku vypaří. Chci se jich chytit – prozkoumat je ze všech stran, analyzovat tón a ty motýlky poletující v mém břiše – ale všechno zmizí a zdá se to spíš jako fantazie než vzpomínka.

Prohlíží si mou tvář. Pak sklopí oči níž, jako kdyby hledal důkaz mých zranění. Stojím a nehýbu se – příliš zvědavá na to, abych odešla, a příliš vystrašená na to, abych reagovala.

Ne. Nebojím se. Nic na tomto velkém muži mě neděsí – přestože by mělo. Nemám strach. Jen si nejsem jistá – sebou, jím... *námi*.

Nevykročí ke mně a ani já k němu. Jen se na sebe díváme, prostor mezi námi je nabitý mými otázkami a silnou přítomností toho muže.

„Mám ti udělat čerstvou kávu?“ zeptá se Nate. Od svého propuštění z nemocnice jsem tu párkrát byla se sestrou. Nate ví, že moc nepiju. Nechci míchat alkohol s léky na bolest, které neberu.

Zavrtím hlavou. „Ne, už je pozdě. To bych nikdy neusnula.“ Ani normálně to nejde.

„Sodovka s limetkou?“ zeptá se s povytaženým obočím. Mávne na mě, abych přišla blíž. „Pojď, El. Zůstaň chvíli.“

Přinutím se k úsměvu a snažím se ignorovat, jak se na mě ten tmavovlasý muž dívá. „To by bylo skvělé, díky, Nate.“ Přistoupím k baru a opřu se o něj lokty, takže mě od toho cizince dělí jen barová stolička.

„Budeš dělat, jako bys mě neznala?“ zeptá se tiše.

„Promiň,“ řeknu, pak se zarazím a dodám: „Jackson Harbor mi v tuhle chvíli připadá jako nějaký další život.“ Nelžu.

Zatne čelist. „Aha.“

Nevím, proč mu neřeknu pravdu, že si ho nepamatuju, ale schovám si ji. Chybí mi roky života, a pokud by se to dozvěděl, mohl by mě krmit lží. To nemůžu riskovat. Ne, když bych mu nejradši skočila do náručí. Když budu předstírat, že si všechno pamatuju, získám pravdu a o to mi jde.

Skloní pohled ke svému pivu. „Proto jsi mi nezvedala telefon?“

„Ten mobil už nepoužívám.“ Policie mi mobil na místě činu zabavila a vrátili mi ho, až z něj získali všechno potřebné. Od té doby jsem ho nezapnula. Jediná spojnice s životem, který mě málem zabil.

Chtěla jsem s Jackson Harbor zpretrhat vazby, ale skutečnost, že ten muž je tady, dokazuje, že to nebude snadné. A fakt, že nechci hned odejít, poukazuje na to, že se nikdo nedokáže od minulosti odtrhnout úplně.

Zvedne ke mně své tmavé oči a já v nich vidím muka. Nerozumím těm emocím a ani tomu, proč mě to vnitřně drásá. „Myslel jsem, že jsme o tebe přišli,“ zašeptá. „Ale přežilas. A stejně jsme o tebe přišli.“

„Můžeš mi to mít za zlý?“ Hledám v jeho tváři odpovědi a snažím se zjistit, co pro něj znamená. „Málem jsem umřela.“

Zdá se, že ho ta slova velmi zasáhla, protože na okamžik zavře oči. Na co myslíš? Je mu snad líto té chudinky, kterou jeho kamarád zmlátil? „Pamatuješ si něco z toho večera?“

Zavrtím hlavou a nechci říkat víc.

Měla jsem pravdu. Neví o mé amnézii. Když mě máma nechala převézt do nemocnice v Chicagu, byla

jsem stále v umělém spánku. Je možné, že nikdo z Jackson Harbor o mém stavu ani neví. Nedělaly jsme tomu reklamu. Když už, tak jsme si od mého propuštění zachovávaly soukromí. Colton mi ublížil, a jestli je pořád někde venku, nechci, aby věděl něco, co nemusí.

„Nemůžeš nás jen tak odříznout. To není fér. Tolik jsem se o tebe bál.“ Muž zavrtí hlavou. „Kriste, jak moc mi tahle tvář chyběla.“ Pomalu natáhne ruku a pohladí mě. Při tom doteku mi zajiskří v nervových zakončeních. „A chyběl mi tvůj hlas.“

Proč je tady, dívá se na mě, jako bych pro něj znamenala všechno, a chce si mě odvézt domů? A proč mám v hrudníku takovou bolest?

„Kde jste ubytovaní?“ zeptám se.

„V domku na konci ulice. Je to Airbnb.“ Přejede mi palcem po straně krku. Víím, že bych ho neměla nechat, aby se mě dotýkal, ale nedokážu ucouvnout. „Můžeš jít se mnou. Můžeme si... promluvit.“

„A ona je tam taky?“

Odtáhne ruku, jako bych ho popálila. „Kdo? Ava? Ty nechceš vyslovit jméno své nejlepší kamarádky?“

Ava. Moje nejlepší kamarádka. Čekám, až mi ta slova zapadnou do vědomí. Místo toho se vznášejí v prázdném prostoru bez kontextu. Jako dva náhodné kousky puzzle zapadlé pod gaučem.

Muž se ušklíbne a ve tváři se mu objeví znechucení. „Dlužíš jí přinejmenším vysvětlení. Jestli jsi našťvaná, že chtěla, abys zůstala s Coltonem, tak jí to řekni. Jestli jí nedokážeš odpustit, že věděla o Mollyně dítěti a tajila to, tak jí to kurva řekni. Mlčení už bylo dost.“

Otevřu pusku, nejsem si však jistá, na co se chci zeptat. Kdo je *Molly*? Co s tím má společného její dítě?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Bezohledná láska***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.